

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Continens Armamentarium Seu Panoplima Spiritualem - Id est, Varia arma
& media ad omnis generis tentationes fortiter sustinendas, & feliciter
superandas, Ad Omnium Quidem Animarum

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1688

Tent. II. Ob distractiones inter orandum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48377)

§. II.

Tentatio II, ob distractiones inter orandum.

X. Juliana devota admodum Matrona gravissimè tentatur ex eo, quòd assiduas inter orandum distractiones patiarur, & licet sæpiùs repetat orationes cum talibus distractionibus peractas, æquè tamen in posterioribus, quàm prioribus distracta permaneat, unde satius judicans, non orare, quàm orando peccare, decrevit omnino orationem omittere, & hoc suum propositum, torámque tentationem Confessario suo aperit. Quæritur, quomodo eam consolari, instruatque debeat Confessarius?

Responsio.

XI. Inprimis cum solatium non modicum sit, locios miseriæ habere, ostendat illi, quàm communis sit hæc fragilitas, animique inconstantia, ita ut S. Bernardus cuiquam, qui facile putabat esse sine distractionibus orare, ausus sit, equum suum promittere, si semel orationem Dominicam sine distractione recitaret, quem tamen is lucratus non sit, eò quòd si ipsa recitatione quæsierit, num etiam frenum cum equo oblaturus sit.

XII. Secundò ostendat, distractiones has, si voluntariæ non sint, non modò ingratham DEO, Sacerdotibusque, & ipsi oranti infructuosam orationem non efficere, sed potiùs contrarium operari: uti ipsam testari debebit, si sequens ei quæstio proponatur, & quærat, si duas Virgines in templum euntes videret, quarum una sine omni impedimento ad templum veniret, & oraret; altera mox, ubi è domo exisset,

à procacibus Juvenibus invitaretur ad ambulandum cum illis in hortum, variâsque recreationes institundas, quos tamen illa fortiter & constanter repelleret; sed & in templo postea ab alijs Virginibus ad garrendum incitata, neutiquam se moveri pateretur, quam ex hisce magis laudandam, atque à DEO præmiandam crederet? utique posteriorem diceret, idem ergo & ipsa speret, si contra voluntatem distractiones patiat, id quod DEUS aptâ quondam visione declaravit. Cùm enim duo simul eodem in loco orarent, quidam transiens vidit singulis coronas aureas super caput, uni quidem propinquè, alteri verò remotè admodum imminere; quare finitâ oratione visionis intellectum expiscaturus, utrumque ad se vocavit, & quâ oratio successisset, interrogavit, cui prior respondit, nunquam peius se orâsse, eò quòd sine ulla attentione, & devotione orâisset; posterior verò factus est, nunquam sapidiùs se orationi vacâsse; ex quibus responsis collegit, alterum plùs orando, non obstantibus distractionibus, promeritum fuisse, uti corona capiti propinquiùs imminens indicabat. Meritò ergo Thomas Kempensis l. 3. c. 6. Solatur talem Personam dicens: *Nec est illusio, quòd aliquando in excelsum subito raperis, & statim ad ineptias solitas cordis reverteris, illas enim invitè magis pateris, quàm agis: & quamdiu displicent, & reniteris, meritum est, & non perditio. Non ergo te conturbent aliena Phantasia, de quacunque materia ingesta. Fortè serva propositum, & intentionem rectam ad DEVM: invoca divinam gratiam, abige cum Abrahamo volucres Sacrificium orationis absumere volentes; nec*

dubita, gratiorem fore orationem tuam, quam si sine distractionibus oravisses.

XIII. Tertiò horretur illam, ut neququam desistat ab oratione propter distractiones: sic enim diabolus intentum finem obtineret, ut qui videns, quod omnia bona ex oratione velut fonte profluant, Holophernem imitatur, & ante omnia hunc fontem obturare conatur; unde S. Climachus grad. 18. ait, sicut ad sonum æris campani Fideles & Religiosi ad Ecclesiam precatum confluunt, ita & nobis in preces effusis, omnes nequam Spiritus invisibiliter convenire ad impediendam orationem, uti Abbati Marcello etiam ostensum est, dum diabolos sono tubæ ad hoc evocatos fuisse audivit. Sed & ipsa Deipara, teste Blosio c. 3. monil. dixit quondam B. Birgittæ: Genius huius inferi Draconis est, ut omnis generis pedicas & retinetat hominibus effundere cor suum per orationem desiderantibus coram Conditore suo DEO, verum tu Filia mea charissima, quantumcunque senseris, & ejusmodi illusionibus, hostisque maligni insidijs exagitari, cave, in via DEI, cursuque orationis idcirco vel subsistas, vel retrocedas, sed persevera potius & lacriter in bona tua voluntate, sanctisque desiderijs tibi supernè immissis, plurimum enim id & placebit Filio meo, & tu augebis coronam justitiæ in illo die.

XIV. Quartò illi ostendat, quot virtutum exercendarum occasionem habeat, si ejusmodi distractiones voluntarias æquo, humilique animo ferat; nam imprimis actum Religionis tantò præstantiorem exercet, quantò plures in eo exercendo difficultates reperiuntur. Deinde actum patientiæ non minùs præ-

tiosum

tiosum ob eandem causam. Sed & actum Fortitudinis heroicum, dum propriæ inclinationi tam fortiter resistit: actum quoque constantiæ egregium, dum in oratione, non obstantibus distractionibus, perseverat: actum denique humilitatis DEO gratissimum, dum suæ mentis instabilitatem agnoscit, & ex hac agnitione occasionem despicientiæ propriæ sumit: ut aded gaudere potius, quàm tristari debeat ob ejusmodi incidentias importunas animo occurrentes.

XV. Quintò denique vehementer illam dehorretur, ne preces semel recitatas frequentius repetat; sic enim scrupulos nutriret potius, quàm repelleret; nec leve insipientis animi indicium præberet; quis enim non stultè agere mulierem illam diceret, quæ, ubi jam mediam filorum partem in girgillum (Haspel) contorserat, ob filum ruptum omnia reliqua fila denuò ex girgillo devolveret? atqui idem faceret & ipsa, si preces cum inculpabili distractione recitatas repeteret; maximè cum polliceri sibi non possit, an non insequentibus repetitionibus similes iterum distractiones sit passura.

§. III.

Tentatio III. ob ariditatem orationis.

XVI. Paphnutius Frater Laicus queritur suo Magistro spirituali, se jam à longo tempore aded aridum & desolatam in meditationibus extitisse, ut cælum planè æneum sibi factum esse existimet; præ ceteris tamen id sibi dolere, quòd ariditatem istam proprijs suis culpis promeritum se fuisse timeat. Quæritur, quomodo contra hanc tentationem sit instruendus?

C 5

Re-